

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ
της προσφυγής υπ' αριθ. 24047/06
την οποία κατέθεσε ο Γ.Ρ.
κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζον, στις 31 Ιανουαρίου 2008, σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λουκή Λουκαΐδη, *Πρόεδρος*,

Χρήστο Ροζάκη,

Nina Vajić,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, Søren Nielsen.

Έχον υπόψη την προρρηθείσα προσφυγή η οποία εισήχθη στις 9 Ιουνίου 2006.

Έχον υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου όπως αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας, δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως.

Έχον υπόψη τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η διάδικος Κυβέρνηση και το υπόμνημα αντικρούσεως το οποίο κατέθεσε ο προσφεύγων.

Αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση :

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων Γ.Ρ. είναι Έλληνας υπήκοος, ο οποίος γεννήθηκε στη Νιγηρία το 1982 και ήδη κρατείται στις Φυλακές Αλικαρνασσού. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τη Δικηγόρο Αθηνών Β. Κεφαλοπούλου. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Μ. Απέσσο, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Ο. Πατσοπούλου, Δικαστική Αντιπρόσωπο

του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά εκτίθενται από τους διαδίκους, έχουν συνοπτικώς ως εξής :

Στις 29 Σεπτεμβρίου 2003, ο προσφεύγων, ο οποίος ήδη τελούσε υπό κράτηση στο πλαίσιο ετέρας ποινικής υποθέσεως, ανακρίθηκε για κατασκευή και κυκλοφορία πλαστού νομίσματος. Στις 30 Απριλίου 2004, παρεπέμφθη σε δίκη (απόφαση 772/2004).

Στις 15 Οκτωβρίου 2004, το Κακουργιοδικείο Αθηνών κήρυξε ένοχο τον προσφεύγοντα, και του επέβαλε ποινή καθείρξεως δώδεκα ετών και έξι μηνών (απόφαση 2557/04). Το δικαστήριο διέταξε, επίσης, την απέλαση του προσφεύγοντος αμέσως μετά την έκτιση της ποινής. Ο προσφεύγων εφесίβαλε την απόφαση αυτή.

Στις 14 Μαρτίου 2007, το Εφετείο Αθηνών μείωσε την επιβληθείσα στον προσφεύγοντα ποινή σε έξι έτη και έξι μήνες (απόφαση 758/2007). Στις 2 Αυγούστου 2007, ο προσφεύγων ανέφερε στο υπόμνημα αντικρούσεως ότι ανέμενε την καθαρογραφή της αποφάσεως αυτής, προκειμένου να ασκήσει αίτηση αναιρέσεως. Έκτοτε, δεν έχει ενημερώσει το Δικαστήριο περί της ακριβούς ημερομηνίας προσφυγής ενώπιον του Αρείου Πάγου.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Επικαλούμενος για πρώτη φορά στο υπόμνημα αντικρούσεως το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, ο προσφεύγων διατυπώνει παράπονα όσον αφορά τον δίκαιο χαρακτήρα και τη διάρκεια της διαδικασίας, αιτιάσεις τις οποίες είχε προβάλει στην προσφυγή του, χωρίς, ωστόσο, να επικαλεσθεί συγκεκριμένη διάταξη της Συμβάσεως.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Ο προσφεύγων διατυπώνει παράπονα όσον αφορά τον δίκαιο χαρακτήρα και τη διάρκεια της σε βάρος του εγερθείσας ποινικής διαδικασίας. Επικαλείται δε το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει σχετικώς τα εξής :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας, από (...) δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

1. Εφόσον ο προσφεύγων αμφισβητεί ότι τηρήθηκε το άρθρο 6 της Συμβάσεως κατά τη σε βάρος του εγερθείσα ποινική διαδικασία, το Δικαστήριο

υπομινύσκει ότι, κατά την πάγια νομολογία των οργάνων της Συμβάσεως, η συμμόρφωση μιας δίκης προς τις απαιτήσεις του άρθρου 6, πρέπει να εξετάζεται κατ' αρχήν επί τη βάσει της διαδικασίας στο σύνολό της, ήτοι αφού αυτή περατωθεί (βλ., π.χ., *Bernard κατά Γαλλίας*, απόφαση της 23^{ης} Απριλίου 1998, *Συλλογή Αποφάσεων* 1998-II, σελ. 879, παρ. 37). Εν τούτοις, σε ορισμένες εξαιρετικές περιπτώσεις, δεν δύναται να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο να είναι ένα συγκεκριμένο στοιχείο σε τέτοιο βαθμό καθοριστικό ώστε να επιτρέψει στο Δικαστήριο να κρίνει τη δικαιοσύνη της δίκης σε προηγούμενο στάδιο, πριν ακόμα εκδώσουν τα εθνικά δικαστήρια τελεσίδικη απόφαση στην υπόθεση (*Δεληγιάννης κατά Ελλάδος* (déc.), αριθ. προσφυγής 5074/03, απόφαση της 5^{ης} Ιουνίου 2003). Σημειώνοντας ότι η σε βάρος του προσφεύγοντος εγερθείσα ποινική διαδικασία ήδη εκκρεμεί ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει την ύπαρξη τέτοιου είδους περιστάσεων. Το Δικαστήριο διαπιστώνει, ειδικότερα, ότι το Εφετείο δεν ανανέωσε το μέτρο της απελάσεως, το οποίο είχε αρχικώς ληφθεί πρωτοδίκως και ήταν προδήλως εσφαλμένο, αφού ο προσφεύγων είναι Έλληνας υπήκοος.

Συνεπώς, κατά το παρόν στάδιο της διαδικασίας, η αιτίαση αυτή είναι πρόωγη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 1 και 4 της Συμβάσεως.

2. Όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν υπήρξε υπέρβαση του ευλόγου χρόνου, όπως ορίζει το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως. Ο προσφεύγων αντικρούει τη θέση αυτή και υποστηρίζει ότι, όσον αφορά την υπόθεσή του, η διάρκεια είναι υπερβολική.

Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της ευθύνης και συμπεριφοράς των αρμοδίων αρχών (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier και Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. προσφυγής 25444/94, παρ. 67, ΕΔΑΔ 1999-II).

Στην προκειμένη περίπτωση, η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, είχε ως αφετηρία την 29^η Σεπτεμβρίου 2003, ημερομηνία ανακρίσεως του προσφεύγοντος, και δεν έχει ακόμα λήξει, αφού η υπόθεση ήδη εκκρεμεί ενώπιον του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε, επομένως, η διαδικασία, μέχρι σήμερα, πλέον των

τεσσάρων ετών και τριών μηνών για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας. Κατά το Δικαστήριο, ασφαλώς και η διάρκεια αυτή είναι εύλογη, λαμβανομένου υπόψη, κυρίως, του γεγονότος ότι η ανάκριση δεν υπερέβη τους επτά μήνες και ότι η εξέταση της υποθέσεως σε πρώτο και δεύτερο βαθμό ολοκληρώθηκε σε διάστημα μικρότερο από τρεισήμισι μήνες. Εξ άλλου, ουδεμία περίοδος αδράνειας προκύπτει από τον φάκελο.

Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις της παρούσης υποθέσεως, η διάρκεια της διαδικασίας συνάδει προς την περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή, όπως προβλέπει το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

Ως εκ τούτου, η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

Συνεπώς, αρμόζει να τεθεί τέρμα στην εφαρμογή του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως και να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομοφώνως,

Αποφασίζει να θέσει τέρμα στην εφαρμογή του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως.

Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

- υπογραφή -

Søren NIELSEN

Γραμματέας

- υπογραφή -

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η Μεταφράστρια

Μαρία Παν. Παπαδοπούλου